

tion, og desmere, jo mere anspændt den er. Særlig maa det forbavse mig, at den højtærede Finansminister, da man nærmer sig Finanssaarets Slutning, som vi gør i Øjeblikket — vi skriver den 21. Marts, som flere Gange nævnt i Dag —, ikke skulde kunne slutte sig til den Betragtning, at nu var Øjeblikket kommet til at sige noget om dette Finansaar, for at man derigennem skulde kunne slutte noget om det næste Finansaar. Finansministeren har ikke Ret i den Betragtning, at efter som Budgettet lægges, skulde man ikke kunne bruge dette Grundlag for enkelte Spørgsmaals, Kontis Vedkommende; det kan, vil og skal man virkelig.

Jeg mente, at jeg ikke havde kunnet finde nogen Besparelse paa Budgettet. Finansministeren nævnte mig Besparelser, som angaar Statsvirksomhederne. Disse Besparelser er fremkommet gennem nedsatte Kommissioner, og de er egentlig ikke Regeringens Forslag, men Forslag, som Regeringen har modtaget fra alle Partier. Jeg finder slet ikke den Fremgangsmaade urimelig af en Regering, der er lidt forsigtig og ikke ved, hvordan den skal klare visse Spørgsmaal, at nedsætte en Kommission og se, om Partierne kan blive enige indbyrdes. Det er ikke uklogt, hvad Regeringen her har foretaget sig. Det har ogsaa vist sig, at naar Partierne kom sammen, lykkedes det mange Gange at tilvejebringe Enighed.

Saa sagde Finansministeren, at den tidligere Regering havde uden Hensyn til Etatschefernes Betænkning gennemført formelt og systematisk, af Grunde, som han ikke kunde forstaa, den 8 Timers Arbejdsdag. Hvertill den højtærede Finansminister sigter, ved jeg ikke. Jeg maa oplyse, at jeg sammen med Ministeren for offentlige Arbejder har deltaget i Forhandlinger, hvor alle Etatschefer af nogen Betydning, for Statsbanerne, for Toldvæsenet, for Postvæsenet, var til Stede, og hvor man enedes om en Gennemførelse af 8 Timers Arbejdsdagen paa en saadan Maade som foreslaaet af Regeringen. Der forhandlede vi og gik til Finansudvalgene og fik Tilslutning fra hele Rigsdagen til den Gennemførelse, der fandt Sted af 8 Timers Arbejdsdagen. Hvorfor vil da nu pludselig Finansministeren tage Afstand fra en Ordning, der blev truffet med alle Partiers Samtykke? Er det galt nu, var det jo ogsaa galt den Gang, og da sluttede den højtærede Finansminister som Medlem af Finansudvalget sig til det. — Og er det virkelig saa mærkværdigt at forstaa for den højtærede Finansminister,

at man gennemførte 8 Timers Arbejdsdagen? Kunde f. Eks. ikke et Henblik paa, hvad der skete i Washington med Hensyn til 8 Timers Arbejdsdagen, oplyse ham om, at for en Regering var det paa den Tid ikke urimeligt at foreslaa det, som blev gennemført, og som man maaske nok paa visse Punkter kan komme bort fra nu, men som alligevel ganske sikkert vil blive Normen for fremtidigt Arbejde baade i Statens, Kommunens og privates Tjeneste.

Den højtærede Finansminister sagde med Hensyn til den sidst af mig omtalte Sag, at han ikke oftere uden alle Partiers Samtykke vilde foretage sig en saadan Handling, som han har foretaget sig ved at skaffe Laan fra et Aktielskab (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Nej, det sagde jeg ikke, men: uden Finansudvalgenes Samtykke) . . . uden Finansudvalgenes Samtykke, om Forladelse, men det var for Resten det, jeg havde sagt: at der manglede Finansudvalgenes Samtykke, og den højtærede Minister sagde vist i øvrigt, at han ikke vilde gøre det, hvis et enkelt Parti modsatte sig (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Det er en Misforstaaelse); ja, saaledes maatte jeg forstaa det. Dertil maa jeg sige, at det er en Indrømmelse, jeg kan kvittere for, og den viser, at den højtærede Finansminister ikke er uklar over, at det, han her, ubesindigt, ubetænksomt, skal jeg gerne sige, har været inde paa, er noget, der ikke kan forsvares. Det kan det nemlig ikke, og det Forsvar, den højtærede Finansminister leverer, er jo intet. Han har søgt at sige, at sligt var før hændt; han vil indrømme nu, at det, han har hentydet til, har ikke noget med Banker og lignende at gøre, men har noget at gøre med de Virksomheder, som blev nedsat under Krigen for at foretage Køb og Salg af Varer, men han siger, at det er ham en ny Oplysning, at det ikke den Gang var Finansministeren bekendt, hvorledes det forholdt sig med de Saldoer, der opstod hos forskellige Banker i Anledning af disse Køb og Salg. Hvor var da den højtærede Finansminister henne, da jeg i sin Tid maatte forelægge et Statslaan paa 120 Mill. Kr. — det var i Foraaret 1919 —, fordi det viste sig, at der i de Saldoer, der henstod rundt omkring, gemte sig Tilskud, som man ikke kunde vide noget om, ikke havde været opmærksom paa. Hvis den højtærede Finansminister ikke da forstod, at disse Indkøb og Salg og deres Saldi ikke havde været Finans-